

ТАКТИКА УНИКАННЯ

Ліна

Я зачинила двері перед носом Неша Морґана, похмурого шефа поліції з усіма його ранами й метром вісімдесят п'ять зросту.

— Навіть не думай, — наказала я собі.

Я ніколи не боялася ризику. Завжди любила гратися з вогнем. О, погратися з вогнем — саме так можна описати інтрижку з Нешем Морґаном, чи то пак Капітаном Праведність, як його охрестила жіноча половина Нокмаута. Проте в мене були важливіші справи, аніж розважати насупленого копа, який відгородився від світу плащем смутку.

Похмурий і поранений, знову мелькнуло в мене в голові, поки я тягнула по підлозі коробку з документами.

Власне, в тому, що мене вабило до Морґана-молодшого, немає нічого дивного. З одного боку, я звикла жити за принципом «два-три побачення — і до побачення». А з другого, мало що мене спокушало так, як виклик. Зазирнути за сувору маску, копнути глибше, з'ясувати, чому нокмаутський герой-поліцейський такий зажурений — хіба це не виклик?!

Проте Неш здавався мені надто правильним. По ньому ж видно — типовий сім'янин. А в мене алергія на серйозні стосунки.

Щойно проявиш до когось інтерес — і ця людина починає думати, що має право розпоряджатися твоїм життям, вказувати, що і як робити. А я ненавиділа, коли мною

командують. Мені подобався той запал, спалах емоцій, коли все тільки-но закручується. Для мене кожне нове знайомство — як нова коробка пазлів. Я накидалася на них, тішилася, завзято збирала. Але тільки один раз. Щойно пазли склалися в повну картинку, я переходила до наступної головоломки. І весь час жила сама, окремо. В мене завжди було власне помешкання, повне лише моїх речей. Я сама собі замовляла їжу й сама вирішувала, що дивитися по телику.

Я поставила коробку на маленький стіл і заходилася оглядати свої нові хорони.

Квартира була нічогенька. Тепер ясно, чому Нокс вклався в цю будівлю. Попри шар пилу завтовшки з палець, споруда мала колосальний потенціал. Високі стелі, паркетна — хоча й вичовгана — підлога, великі вікна, що виходили не на задвірки, а на ошатну вулицю.

Обставлена квартира доволі скромно: голі цегляні стіни, затертий дупами старий диван у квіточки, маленький, але на позір надійний круглий обідній стіл із трьома стільцями довкруз і саморобні полички зі старих ящиків попід вікнами.

Роль кухні відігравала маленька оббита гіпсокартоном комора. За робочі поверхні правили вирвиоко-жовті стільниці. Вочевидь, ремонту кухонька років двадцять не бачила. Втім, мені байдуже, бо я не готую. Головне — там була мікрохвильовка, а в кутку добросовісно гудів холодильник, куди спокійно стануть всі мої контейнери з готовою їжею, ще й для ящика випивки місце залишиться.

У так званій спальні ліжка не знайшлося, зате стояла велика шафа — що, на відміну від кухні, було моєю обов'язковою вимогою. Треба ж десь тримати всі свої шикарні манатки. До спальні прилягала ванна кімната у вінтажному — читай «допотопному» — стилі. Насамперед в око впадала крихітна й абсолютно непрактична раковина на кованих ніжках, де могло поміститися нуль відсотків моєї солідної колекції засобів для догляду та макіяжу.

— Хех, — несподівано голосно видихнула я.

Треба спершу перевірити, чи можна спати на тому дивані, а тоді вже вирішувати, чи варто купувати нормальне ліжко, виснувала я. Невідомо, наскільки я затримаюся в Нокмауті. І скільки ще часу піде на пошуки... На пошуки того, що я шукала. Я сподівалася, що небагато.

Я горілиць завалилася на той квітчастий антикваріат, молячись богам зручних диванів. Ні, не з моїм щастям.

— От скажи, за що мені ця кара? — я заговорила до стелі. — Невже я така погана людина? Наче ж ні. Ніколи не проскакую на «червоне». Пропускаю пішоходів. Даю гроші на благодійність. Щодня їм овочі. Чого ще ти від мене хочеш?

Всесвіт мовчав.

Я тяжко зітхнула й подумала про свій будиночок в Атланті. Моя робота часто вимагала проживання в далеко не найкомфортніших умовах. Зате, повертаючись додому після чергового відрядження й непристойно тривалого перебування у двозіркових (ха-ха!) мотелях, я ще більше цінувала розкіш і затишок, що їх дарує дорога шовкова постіль, м'який як хмаринка фешенебельний диван і ретельно облаштована гардеробна.

Щоправда, це відрядження вже перетворювалося на трагікомедію.

Я дуже довго безвиїзно стирчала в Нокмауті, без жодної зачіпки чи бодай світла в кінці тунелю. І це мене страшенно дратувало. Можна було б подумати, що я поведжуся як невгамовне імпульсивне дівчисько. Проте насправді я дотримувалася давно розробленого дуже чіткого плану дій. Я вміла чекати. Вміла раціонально мислити й наперед прораховувати всі — ну, майже всі — ризики.

Але ці кілька тижнів у богом забутому містечку, звідки до найближчої «Сефори» — сорок хвилин машиною... І без найменшого натяку на те, що я на правильному шляху... Це починало набридати. Докотилася до того, що балакаю зі стелею!

Мене поглинала безпросвітна нудьга. А це дуже тривожний дзвіночок, бо мені знову починало здаватися, що я вже

не кайфую від своєї роботи так, як колись. Зерно сумніву проросло ще після минулого завдання, коли все пішло через сраку. Але я не хотіла про це згадувати.

— Гарзд, усесвіте, — я знову звернулася до стелі. — Кажу як є: моя стріха тримається на останньому цвяшку. Прошу, подай мені бодай один знак. Одним один, я більше не прошу. Нехай це буде класний розпродаж взуття чи... не знаю, малесенький поступ у цій довбаній справі?!

Цього разу всесвіт відгукнувся — в мене задзвонив телефон.

Утім, я рано раділа. Всесвіт — лайно.

— Привіт, мам! — у моєму голосі поєднувалися щире роздратування і така ж щира ніжність.

— Ну нарешті! Я вже почала хвилюватися! — Бонні Солавіта не любила панькатися, але гідно виконувала роль, що звалилася на її плечі.

Я ж не могла довго всидіти на місці (а тим паче — довго лежати на окаянному дивані), тож підскочила й заходилася намотувати кола по вітальні.

— Та я просто речі в нову квартиру заносила, — пояснила я.

— Ти ж нічого важкого не тягала, ні?

— Ні, мам. У мене тільки одна валіза. І квартира на другому поверсі, — я зазирнула в коробку з документами. — А ви там що? — уміння вчасно змінити тему не раз рятувало наші взаємини з батьками.

— Я біжу на зустріч відділу маркетингу, а батько, як завжди, порпається під капотом тієї чортопхайки.

Свого часу мама пробула у вимушеній відпустці значно довше, ніж годилося. Я змогла вирватися з її тісних материнських обіймів, лише коли вступила в коледж і переїхала в інший штат. Тоді мама повернулася до роботи й блискучо злетіла по кар'єрних сходах. Сьогодні вона очолювала якийсь департамент у НООЗ, Національній організації охорони здоров'я.

Татко, Гектор Солавіта, пів року тому вийшов на пенсію. Він усе життя пропрацював слюсарем. А «та чортопхайка» —

це культовий «мустанг фастбек» 1968 року випуску, який, утім, відчайдушно потребував любові, піклування і майже щоденного ремонту. Я подарувала «мустанг» татові два роки тому, коли отримала солідний бонус за успішно виконаний робочий проєкт. Річ у тім, що татко колись мав такий — в молодості, ще коли парубкував у себе в Іллінойсі. Але мусив виміняти його на новенький пікап — хотів вразити доньку фермера. Так тато одружився з донькою фермера, себто з моєю мамою, але кожен божий день згадував свого «жеребчика».

— Знову щось із двигуном?

— Та бозна. Вчора ввечері я вислухала двадцятихвилинну дисертацію про карбюратори. І знаєш, як відплатилася? Сорокахвилинною доповіддю про те, як ми коригуємо рекламні тексти залежно від коливання демографічних показників у провінційних регіонах східного узбережжя! — хихотіла мама. Так, вона вміла мститися.

Я засміялася в телефон. Мої батьки — це приклад стосунків двох дуже різних людей з абсолютно різними поглядами й інтересами, які, попри все, найрідніші й найдорожчі одне одному. Лише вони вміють так одне одного підтримувати. Й вибішувати теж.

— Ну ви одне одного варті, — пирхнула я.

— Ага, яке їхало, таке й здибало, — прощобетала мама.

— Місис Солавіта, де буде?.. — і далі нерозбірливо затохтів незнайомий мені голос.

— У великій залі на другому поверсі. Я ще звечора все там підготувала. Ой, і прихопи мені пляшечку мінералки, будь ласка. Дякую! — відповіла мама кудись убік. — Вибач, сонце.

Можна вічно чудуватися тим, як горить вогонь, як тече річка і як міняється мамин голос залежно від того, хто вона для співрозмовника: начальниця чи матуся.

— Та нічого. Ти ж у нас заклопотана бізнес-леді.

Утім, ця заклопотана бізнес-леді зі сталевими нервами завжди знаходила час зателефонувати доньці.

Так. Моїм батькам конче треба було знати, що зі мною все гаразд, тому ми зідзвонювалися майже щодня. А якщо

я надто довго не виходила на зв'язок — не відповідала на дзвінки чи смс, — вони в будь-який момент могли без попередження приїхати до мене в будь-яку точку планети.

— Ти ж у Вашингтоні, так? — всоте перепитала мама.

Мене аж тігнуло, хоч я знала, що рано чи пізно вона поставить це запитання.

— Неподалік. У маленькому містечку на півночі округу.

— О-о-о, маленькі містечка — це там, де вродливу й самодостатню бізнес-леді зваблює якийсь неотесаний місцевий підприємець. Або шериф! Точно! Ти вже познайомилася з місцевим шерифом?

Кілька років тому мама серйозно підсіла на любовні романи. І навіть коли вони з татом їхали у відпустку, її основною метою і кульмінацією зазвичай була автограф-сесія на зустрічі з черговою письменницею або письменником. Отож мама начиталася тих книжок і повірила, що будь-якої миті моє життя теж може перетворитися на ромком.

— Тут у них є начальник поліції, — зауважила я. — І він тепер мій сусід.

— Яке щастя! Мені набагато спокійніше від думки, що поруч з тобою живе правоохоронець! Ти ж в курсі, що всі поліцейські вміють надавати першу допомогу й навіть робити СЛР?!

— Угу. Копи багато чого вміють, — буркнула я, стримуючи хвилю роздратування.

— А він жонатий? А симпатичний? Які в нього очевидні плюси? А мінуси?

— Ма', він один суцільний мінус. Я ще не дуже добре його знаю, але це рідний брат Нокса Морґана, а цього більш ніж достатньо, щоб зробити висновки.

— А-а-а...

Розтягнуте мамине «а-а-а» вартє тисячі слів. Я так і не познайомила Нокса з батьками. Вони знали, що я зовсім недовго зустрічалася з ним, коли навчалася в коледжі. Тоді ми розбіглися, але залишилися друзями. Проте саме Нокса мама звинувачувала в тому, що її тридцятисемирічна квіточка й досі в активному пошуку. Звісно, мама помилялася.

І головне — річ була навіть не в тім, що батькам кортіло справити весілля і няньчити онуків. Ні. Вони переживали, що в моєму житті так і не з'явиться людина, яка піклуватиметься й перейматиметься за мене так само, як вони. І байдуже, що я була дорослою, абсолютно самодостатньою жінкою. Для мами й тата я завжди була й буду слабкою п'ятнадцятирічною дівчинкою, прикутою до лікарняного ліжка.

— Знаєш, ми з батьком якраз планували наступні вихідні. Якщо хочеш, можемо й до тебе примчати.

Ой, ні. Бракувало ще тільки, щоб батьки хвостиком бігали за мною містом, поки я намагаюся працювати.

— Ой, мам, я не знаю, скільки ще тут пробуду, — діловим тоном заторохтіла я. — Ти ж знаєш, мене будь-якої миті можуть викликати на інший кінець країни. Та і я так само можу будь-якої миті зібрати валізу й чкурнути додому.

Звісно, я брехала. Нікуди я не збиралася їхати, принаймні доки не знайду бодай якоїсь нової зачіпки в справі.

— Я одного не розумію: як проведення корпоративних тренінгів може бути таким... непередбачуваним? — вкотре дивувалася мама. На щастя, мені не довелося вигадувати ще одну побрехеньку, бо її покликали. — Ой, сонце, зустріч уже починається. Маякни мені, якщо їхатимеш у Атланту. Може, на День подяки зберемося в тебе. А там, гляди, і до лікаря з тобою сходимо.

Ага. Мені тридцять сім, і я піду до лікаря в супроводі батьків. Аякже.

— Люблю тебе, сонечко.

— І я тебе, мам.

Я завершила дзвінок і зітхнула. Зітхання переросло в розпачливий стогін. Навіть за кілька сотень кілометрів мама примудрялася душити мене у своїх обіймах.

Хтось тихенько постукав у двері. Я вибалушила очі, вже готова побачити на порозі матір.

Двері грюкнули знову — схоже, тепер по них зацідили носом.

— Ліно, відчиняй! — крикнули ззовні. — Воно триндець яке важке.

Я кинулася до дверей. На порозі стояли Нокс Морган, його красуня-наречена Наомі та її небога Вейлей.

Наомі усміхалася на всі тридцять два й тримала поперед себе вазон із якоюсь рослиною. Нокс грав жовнами й пихтів, тримаючи гігантський оберемок... постільної білизни? Вейлей тримала дві подушки й здавалася смертельно змученою.

— Ага, то он які мінуси переїзду зі щурячо-тарганячого мотелю? Всі без попередження пруться до тебе в гості? — фиркнула я.

— Відійди, — Нокс безцеремонно відштовхнув мене скрученою ковдрою й запхався всередину.

— Вибач, що не зателефонували. Просто хотіли якомога швидше справити тобі новосілля, — виправдовувалася Наомі.

Вона була високою вродливою брюнеткою й одягалася як дівчинка-дівчинка. Якби хтось попросив описати її одним словом, то це було б слово «ніжність». Кучеряве каре, трикотажна сукня, яка вдало підкреслювала всі її соковиті вигини, довгі рукави-ліхтарики, наче у мультяшної принцеси. І навіть те, з яким щирим захватом вона дивилася на пружний задок свого нареченого, котрий шурував прямо до моєї спальні.

Так, гарний задок — це в Морганів сімейне. Якщо вірити Аманді, матері Наомі, то Нешів задок у синіх формених штанях вважається найвидатнішим місцевим надбанням, заради якого варто відвідати Нокмаут.

Другою поріг переступила Вейлей: високий хвостик, вибілене волосся, кілька синіх пасом.

— Натє, — тицьнула вона мені подушки.

— Дякую, але це ніяке не новосілля, — зауважила я, кидаючи подушки на диван. — Я тут ненадовго.

— Я теж так думала, а тоді Нокмаут чарівним чином став моїм домом, — Наомі подала мені вазон.

Ще б пак. Кілька місяців тому Наомі приїхала сюди, щоб виручити з халепи сестру-близнючку, і сама вляпалася по горло. А потім усе так закрутилося, що Наомі Вітт стала